

Felix, beter gekend als Br Reginald Blommaert, werd geboren in een diepgelovig gezin op 14 januari 1927. Hij was de derde jongen van vier kinderen in een gezin in Steendorp (Oost-Vlaanderen). Op jeugdige leeftijd trad in bij de Broeders van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes en volgde na zijn noviciaatsperiode de lessen aan de normaalschool te Oostakker. Op 15 juni 1948 behaalde hij de akte van lager onderwijzer. Hij was een jonge man met meer dan gemiddelde begaafdheid en vooral in artistieke vormgeving blonk hij uit in zijn referentiegroep. Vanaf zijn intrede in zijn nieuw beroep als leraar tot hij het beroep verliet op 31 augustus 1987 als pensioengerechtigde is hij een gevierde leraar geweest, geliefd door ouders en leerlingen zowel in Anderlecht als in Heverlee.

Br Reginald heeft inderdaad maar in twee scholen onderwijs gegeven. Zijn eerste school was een tweetalige parochieschool, waar hij les gaf in de Nederlandstalige afdeling. Zijn tweede school was een lagere parochieschool waar zijn leerlingen zowel kinderen van professorcn aan de universiteit als kinderen van middenstanders of arbeiders waren. In beide scholen heeft hij de gehele tijd uitsluitend in het eerste leerjaar onderwijs gegeven. Een bijzonder belangrijk leerjaar, waar allen de basiskennis en basisvaardigheden verwerven om te kunnen deelnemen aan de cultuurmaatschappij, zijnde de omgang met hoeveelheden, de omgang met betekenisvolle teksten en de omgang met tal van grootheden in de ons omringende, steeds complexer wordende wereld.

Br Reginald, in de relatie met alle leerlingen uit uw groep waren vooral drie hoofdkenmerken. Vooreerst waren ze allemaal uw leerlingen en ze waren je allemaal even lief: jongen of meisje, groot of klein van gestalte, kinderen van rijkere of armere gezinnen, allen waren kinderen van uw groep. Verder konden zij steeds een beroep doen op uw hulp en uw bijstand. Als één van de kinderen met een moeilijkheid zat dan kwam dat nooit op een ongelegen moment, elke tijd was goed om geholpen te worden. Het derde kenmerk was de tijdloosheid in je klas. Er was nooit haast en tijdens de vele gecreëerde momenten van zelfstandig werk klonk er steeds rustgevende achtergrondmuziek.

Reginald, je was inderdaad een leraar maar daarmee was jouw tijd niet vol. Jij stond na de lessen ook volledig ten dienste van de parochiegeestelijkheid. Zowel in Anderlecht als in Heverlee was jouw kunde en jouw tijd volledig beschikbaar voor de catechese en de jeugdliturgie. Met versieringen en hulp in de pastoraal stond jij steeds aan hun zijde.

Elke gemeenschap van mensen waaraan jij participeerde kende ook zieken en mensen die elke dag een dagje ouder worden. Ook die mensen konden rekenen op uw hulp en volle sympathie. Ziekenzorg stond, na uw hoofdtak, steeds mede vooraan in uw tijdsgebruik. In Heverlee was je steeds gerced om ook op nationaal vlak hulp te bieden. Jij kon als geen ander de schema's grafisch voorstellen en zo het werkjaar in beeld brengen.

Maar wat voor andere mensen geldt is eveneens voor jou waar. Er kwam een tijd dat Heverlee tot de verleden tijd behoorde en je verhuisde in het begin van de februari maand 2004 naar je laatste woonst in Oostakker waaruit je ooit vertrokken was. Je verhuisde met pak en zak maar vond weer nieuwe uitdagingen in het nieuwe milieu. Tot die nieuwe uitdagingen behoorde de boodschappen doen voor de communautiteit en verfraaiing van de woonst van de broeders en medebewoners in het bescheiden zorgcentrum dat intussen tot stand was gekomen. Je voelde je schitterend in je nieuw beroep. Er wonen weinig confraters evenmin als medebewoners hier in een studio die niet door jouw handen verfraaid is. Reginald, waar je ook bent, je was een schitterende medebroeder.

Tot weldra.